

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות תזרע מצות - אחרי קדושים תשפ"א ♦ עלון מס': 63

השגחה שבועית

רוצים מתנה?

"הרעיון שלך בהחלט נחמד", אמרו כמה ידידים דורשי טובתי לפני שלוש שנים כשנפתח 'קו השגחה פרטית' אבל מסתבר שתוך חודש, מקסימום שלושה חדשים, הקו יסגר. האם פעלתי בחכמה ובשכל? האם היה הגיון בזה? לא! בשכל אנוש אי אפשר להבין את פשר ההצלחה של הקו, שבקרוב עומד לחנוך את השנה השלישית. ההסבר לזה הוא רק שאת הקו הזה פתח הקב"ה בעצמו. קול השם בכוח, קול השם בהדר. אין לי הסבר אחר.

אין יותר מתאים מלהביא בטור הזה את הדברים של הרה"ח ר' יוסף מאיר משינסקי שליט"א מבית שמש שהושמעו בקו בחול המועד האחרון:

בזמן ההכנות לבדיקת חמץ, הילדים עמדו מחוץ לדלת עם התינוק בן השנה וחצי ששהה בעגלה. לפתע הידרדרה העגלה במדרגות, והתינוק נפל והתגלגל בכל המדרגות באופן מחריד. בני הבית נסעו איתו לבית חולים, ואני נשארתי בבית לבדיקת חמץ. בבוקר, אחרי כל הבדיקות בבית החולים, התברר שהקב"ה כאילו הניח כריות על המדרגות. הילד אמנם קיבל מכות חזקות, אולם לא ארע לו שום נזק, והמצב ברוך ה' משתפר. אמרתי לילדי: תדעו לכם שההשגחה הפרטית הכי גדולה בספור הזה, זה שהוא קרה אחרי שה' זיכה אותנו להיות מחוברים לקו השגחה פרטית! אם לא כך, ה' ישמור אלו קולות וברקים היו נשמעים כאן בבית... איך הייתם כולכם מקבלים על הראש: 'מה שווה כל הנקיון לפסח אם לא יודעים לשמור על ילד קטן, יאזו מין אחריות זו להעמיד עגלה לפני המדרגות!...

אבל ברחמי השם אנחנו מחוברים לקו, ולא איבדנו את האמונה! התפללנו וקיוונו לטוב, וידענו שהכל מאתו יתברך! מסיים ר' יוסף מאיר ואומר:

אם אתם רוצים לתת מתנה לעצמכם, תקשיבו לקו, לשיעורים המרתקים. תתחזקו, תטעינו את עצמכם. שמעתי מיהודי תלמיד חכם וצדיק שאמר: לכל קהילה יש כיום קו שמפרסם מה קורה שם. 'קו השגחה פרטית זה הקו של הקב"ה בעצמו!' הוא הקו שבא לפרסם את שמו יתברך בעולם, קו שמחבר את האדם לאמונה הפשוטה. ממש מחיה נפשות! איזו עוצמה טמונה בקו המתוק הזה, כמה כוח הוא נותן, כמה הכוונה לחיים נכונים!

לא קל לחיות בדור הזה, אבל הקב"ה סידר לנו חיזוק מאין כמותו, שאתו אפשר לעבור הכל. קו השגחה פרטית. זאת המתנה שהוא שלח לנו כדי לקרב אותנו אליו. תפסו את המתנה בשתי ידיים (ואזניים) ותרגישו בעצמכם. פרסמו את הקו לחברים, הפיצו אותו, היו שותפים בהחזקתו. אין ישראל נגאלים אלא על ידי האמונה.

שבת שלום ומבורך פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטהון"

תודה על הקוץ

התחיל האיש להודות בשירות ובתשבחות. ופזמון חדש עלה על פיו: **כמה נאה קוץ זה, תודה לך ריבוננו של עולם!**

המשל על הקוץ מוכיח, שהקוץ הכואב והתוכניות שהשתבשו היו לטובה. אבל ברור שהאיש לא נהג כראוי. וכי צריכים להטביע את חברו ואת כל נוסעי הספינה בלב ים, כדי שיבין שראוי להודות על המכה שקיבל? וכי אם כולם בריאים ושלמים, מגיעים ליעדם וחוזרים מאושרים, אי אפשר להודות להשם? אדם שמלא טענות כרימון, אין דרך להרגיעו אלא כאשר יישפך דם זולתו ח"ו? לא כך. הדרך הנכונה היא לזכור את הסיפור בהתחלה. מלמדנו הנביא שכאשר המכה נוחתת, כבר אז יש להודות לה' על שם העתיד: **"ישוב אפך ותנחמני"**. בטוח שכל העניין הקשה הזה הוא במטרה שתנחמני! אין כל ספק שגם בהסתרה שבתוך הסתרה נמצא משהו טוב, ואולי בעתיד עוד איווכח בכך.

הבורא יתברך עושה לנו כל הזמן רק טוב, ותפקידנו להאמין בזה, ולחזור ולשגן שוב ושוב: **"ברוך השם... עושה נפלאות לבדו"** (תהילים ע"ב). הקושי הוא שאנחנו לא מודעים לכך. אף אחד לא מעדכן אותנו שממש ברגעים אלו ניצלנו מגזירה קשה. **רבי אלעזר אומר (שם): "אפילו בעל הנס אינו מכיר בניסו"**. הולך לו אדם לסדר את ענייניו ואינו יודע כי סכנה מרחפת על ראשו, והשגחה מופלאה ומיוחדת מלווה את צעדיו כדי להצילו. האב הרחמן מסובב סיבות מלמעלה כדי שבנו ייבצל, ובאותו זמן יש לבן יקר טענות כלפי מעלה, ומתקפץ: למה לא הולך לי לפי התוכנית שלי...? ואינו מבין שכל אלו 'המפריעים' הם שלוחים מלמעלה עבורו ולטובתו.

כאשר משגים אמונה ובטחון, יש הדיה עמוקה לה' מתוך פנימיות הנפש. לא מילים יפות בעלמא, אלא אמירה שנחצבת מתוך הכרה אמיתית שהכל לטובה, כולל הקוצים שנתקעו בגלגלי תכניות החיים. בריאות, פרנסה, שידוכים, חובות ועוד - גם הם לטובה, ועל הכל: **הודו לו ברכו שמו, כי טוב השם לעולם חסדו.**

(מתוך שיעור 196 בשער הבטהון)

השיעור נמסר ביום חמישי וניתן לשומעו בשלוחה 4 (אחר בחירת השפץ)

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 1-605-31-31-719 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבליה 033-696-766 • מדרום אפריקה 87-551-8521 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו לנשים - שלוחה 4 בתפריט הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

שום שדכן לא היה מציע דבר כזה

לפני שבת זכור, הראה הרה"ח ר' חיים מאיר פיליפ שליט"א לר' דוד קלצקין שליט"א את דברי ה"חתם סופר" שכל שמחת פורים, עיקרה היא השמחה והבטחון בישועתו יתברך. בתוך הדברים ניגש אלינו אברך נרגש, וסיפר על ישועה גדולה ועצומה שהתגלגלה על ידו.

לפני כמה חודשים הוא הלך להתפלל באחד מהמקומות הקדושים. בימינו, מאז הפציע הוירוס לעולם, יש מאבטח שעומד בחוף ומווסת את כמות האנשים שבפנים. מותר שיהיו בפנים מספר מוגבל של אנשים, ורק כשאחד יוצא נכנס הבא. כשהגעתי עמדו עשרות אנשים בתור וניצלו את הזמן באמירת תהלים. גם ר' שמואל נעמד ביניהם וחיוכה. לפתע הגיע למקום יהודי, עקף את כל התור הארוך וכמעט נכנס פנימה. "הלו... הלו...", קרא לו המאבטח. "יש תור! אי אפשר להיכנס עכשיו". "מה תור? מי תור?" היהודי ששמו יהודה התקצף נוראות. "מה באתם פה להשתלט על המקום? מה רציני בסך הכל, לבוא להתפלל, זה הכל. מי קרא לך בכלל? מה היה רע עד היום? לך הביתה. נסתדר בלעדיך. אתה לא בעל הבית כאן". השומר לא נותר חייב. "נכון שאני לא בעל הבית, אבל זה התפקיד שלי. אתה חייב לציית".

חילופי הדברים הלכו והחמירו. נשמעו מילים שאי אפשר לחזור עליהן, וכולם היו המומים מכל המהלך. ר' שמואל, שבאותו יום הקשיב לקו השגחה פרטית ושמע בדיוק את שיעור 141 על ההדרכה של רבנו בחיי להתמודדות עם שונאים ואויבים, שיסבול חרפתו ולא ישיב, החליט לעשות מעשה. הוא ניגש אל הניצים, תפס בידו של יהודה ואמר לו, "יהודי טוב, תירגע, תסלח לשומר ובזכות זה תראה ישועות". יהודה אינו מסכים בשום אופן, "צריך להעניף את השומר". ר' שמואל אמר עם דמעות בעיניים: "ירק תקשיב, יש לי חבר, בחור צדיק כמעט בן שלושים. בבקשה ממך, תתגבר! תשתוק! תסלח! יש לך כוח לברך את חברי שיושע" הוא פנה גם לשומר עם אותם דיבורים רכים ומתחננים בעד חברו שיזכה להקים בית נאמן בישראל. השניים היו נוקשים ונחרצים. הם לא הסכימו לשמוע משום דבר, כל אחד היה בטוח שהוא צודק במאה אחוזים ויתר, אבל גם ר' שמואל לא ויתר. הוא התפלל למלך שהשלום שלו, שישלח לו סיעתא דשמיא ויצליח במשימה, ושוב דיבר עם כל אחד לחוד ועם שניהם ביחד, עד שבסופו של דבר נרגעו הרוחות, נפתחו הלבבות, האויבים נהפכו לאוהבים, סלחו, התפייסו וברכו את חברו המבוגר של ר' שמואל שימצא בקרוב את זיווגו הנכון.

ענה ביקש ר' שמואל שגם כל אחד מהשניים יברכו זה את זה. כל אחד אמר את שמו של חברו החדש וברכו מעומק הלב שיושע בכל העניינים. ר' שמואל נכנס פנימה, שם שפך דמעות לישועת החבר הבחור שהוא מתפלל עליו שנים רבות כל כך, וגם לישועתו הוא. כשיצא משם הוא פגש את מאיר, חברו מהישיבה. "אשריך! איזה קידוש ה' עשית", קורא אליו מאיר, "ראיתי מה שהיה. לא שמעתי מה דיברת איתם, אבל ראיתי שהצלחת להשפיע עליהם". "אמרתי להם שיברכו את חברנו שימצא במהרה זיווג הגון. תתפלל עליו גם אתה, הוא מתקרב לגיל שלושים ועדיין לא מצא את זיווגו".

ר' מאיר נדהם. הן לר' שמואל יש סאת יסורים משל עצמו. הוא עדיין לא התברך בילדים, ועם כל זה הוא מקדיש את זכות השלום לחברו. "אני מקנא בך", אמר מאיר, "ככה לחשוב על השני".

"בוא ניכנס ישר לעניין", ממשיך ר' שמואל, "אולי יש לך רעיון בשביל חברנו?" "אני לא שדכן, הבחורה היחידה שאני מכיר זאת אחותי שמלאו לה תשע עשרה לאחורונה". "אולי זה מתאים?" מאיר כמעט התעלף במקום, אבל ר' שמואל 'משום מה' נדלק על הרעיון. הוא המשיך ודיבר בשבח הבחור עוד ועוד, "מה אכפת לך לנסות?" הוא שכנע את מאיר, "תאר לך שכאשר הוא יהיה בן 91 היא תהיה רק בת 80. זאת מעלה גדולה". התחילו בבדיחות, וכשיש שמחה למטה יש שמחה למעלה. כעבור עשרים יום הבחור המבוגר התארס במזל טוב עם אחותו של מאיר, וליהודים היתה אורה. כשהגיע הבשורה המשמחת שוב עשה ר' שמואל את דרכו אל המקום הקדוש שמשם

מהשם מענה לשון

זה עשרות שנים שחמי עוסק בחינוך. הוא עומד בראשות ישיבה בירושלים לבעלי תשובה ולנערים מתמודדים. כאלו שלצערנו נפלטו מהמסגרת אבל הם רוצים לחזור ולחיות כיהודים חרדיים עובדי השם. עבודתו של חמי מורכבת ורגישה. המון בחורים עוברים דרכו, והוא מתאמץ לראות בכל אחד את הטוב והיפה, להרעיף טללי תחיה על נפשם הצמאה והמחפשת ולהאיר את נשמתם באור התורה ועבודת השם.

באחת השנים הגיע אליו בחור מלוס אנג'לס שהתרחק מאד מדרך התורה. הוא עשה ממש ככל העולה על רוחו. אחרי תקופת מה קרא לו חמי ושאל אותו, "למה הגעת לכאן?" ענה הבחור: "כי אבא שלי שלח אותי".

"זאת לא סיבה מספקת", ענה חמי, "לכאן באים בחורים שרוצים להתקרב ולהתקדם, ואנחנו כאן כדי לעזור להם. אם לך אין תוכניות להתאמץ, אין לך מה לעשות כאן". הבחור ביקש שיתנו לו ציאנס לעוד כמה חודשים. הציאנס ניתן אבל המצב לא השתנה. שוב קרא לו חמי והפעם אמר כי למרבה הצער אין בררה. השפעתו של הבחור ניכרה גם בין כתלי הישיבה, וזה כבר היה דבר שלא יכלו לאפשר בשום אופן. "אבל מה אומר לאבא שלי?" שאל הבחור. "אני לא יכול לומר לו שאני מסולק", חמי ראה שהבן פוחד מאבא שלו ורוצה לכבד אותו, ואמר לו: "אני אדבר עם אבא שלך".

חמי הרים טלפון אל מעבר לים: "מדברים מהישיבה". האב שאל: "מה עכשיו?"

ברגע זה הבין חמי שהאבא בעצם חיכה לטלפון הזה. הוא חיכה לשמוע ששוב הבן שלו עושה בעיות, ורק צרות הוא מביא עליו ועל משפחתו. באותו חלקיק שניה הוא הבין, כי הבחור נמצא כבר שנים ארוכות תחת הרושם שכולם מיואשים ממנו, ואם הוא ידבר כמו שתכנן, ויאמר לאבא כי אכן יש צרות והבחור אינו מצליח להשתלב, הרי שהוא סותם את הגולל על כל אפשרות לצאת מהמצב הזה אי פעם.

באותו רגע אמר חמי את המילים שהקב"ה שם בפיו. אין לו הסבר אחר מדוע נהג כך: "רציתי פשוט לספר כמה נחת יש לנו מהבחור, כמה הוא מצליח ומתקדם. ממש הפלא ופלא". האב נשם לרווחה. השיחה הסתיימה בנעימות, והבחור ששמע את הכל שאל את חמי: "למה עשית את זה?"

את השאלה הזאת המשיך הבחור ושאל את עצמו שוב ושוב. הוא היה מוכרח לענות את התשובה ולתת הצדקה לשיחה הכי בלתי צפויה ששמע בחייו. היום הוא כבר נשוי, מגדל את ילדיו בדרך התורה, וקובע עתים לתורה כמה שעות כל יום. קל לשער מה היה קורה אם חלילה היה חמי מדבר עם האב כמו שחשב בתחילה. היה זה חסד השם והשגחה פרטית מופלאה, שהוא אמר את המילים הנכונות. חמי טוען כי אמנם הוא ניחן בהבנה חינוכית, אבל הפעם ההבנה החינוכית שלו היתה כי הבחור חייב להסתלק מהישיבה. בעצמו הוא אינו מבין איך הוא אמר מה שאמר, ובמילים ספורות זכה להציל דורות.

(יום שני א' דחול המועד פסח תשפ"א, סיפור 5 / סיפור מס' 20571)

השדכן על ההר

שמי יום טוב קליין, ואני מתגורר באשדוד. בתחילת חודש כסלו, קצת אחרי אמצע הלילה, חייגתי בטעות לחבר. הוא הרים לי ונדהמתי לשמוע את קולו. כלל לא התכוונתי להתקשר אליו. "סליחה, אני מתנצל", אמרתי מכל הלב, כשאני נבוך מאד, "זה היה בטעות, סליחה על השעה המאוחרת".

"זה בסדר", ענה החבר, שדווקא נשמע יותר כמו אדם באמצע היום, "תגיד לי, מתי אתה נוסע לקרעסטיר?" "אם תארגן משהו אצטרף אליך", עניתי לו, והוא סיפר שהוא רוצה להיות בציון ביום ג' שבשבוע של פרשת בשלח. הסכמתי לרעיון ואכן החבר הזה ארגן טיסה ישירה ומסודרת כיאה. עד אז הייתי כבר פעמיים בקרעסטיר, ביום ההילולא של הרה"ק ר' ישעיה זי"ע, ועכשיו נבחר תאריך אחר, חורפי. ח' בשבט.

אור לחי' בשבט השתתפתי במעמד "לחיים" עם חברי החבורה שלי - שבעה במספר. ברכנו זה את זה מעומק ליבנו, ואכן היה הרבה על מה לברך, כבני אותו גיל עסוקים כולנו בשידוכי הבנים והבנות וצרכים ישועות גדולות.

למחרת, מצויד בברכות החמות יצאתי לטיסה שארגן החבר שהתקשרתי אליו בטעות. הוא שייך לקהילה אחרת בעיר, ועוסק בכלל כמשגיח כשרות ולא כסוכן נסיעות. הזמנתי מקום בטיסה, הן להלוח והן לחזור, ויצאנו ישירות לבודפשט. הטיסה היתה נוחה, ישבתי בספסל הראשון, כשהמושב לידי ריק. הגענו לפנות בוקר ומיד התחלנו בדבר שלשמו הגענו. קודם נסענו לאיהעל - עירו של רבו של רבו של הרה"ק ר' ישעיה זי"ע, ואחר כך המשכנו לקרעסטיר. עלינו לראש ההר, שם נמצא הציון, סעדנו את ליבנו בארוחת בוקר, וסיימנו את כל ספר התהלים במשך כשעתיים וחצי. לידי עמד יהודי מאשדוד שגם הוא שפך את ליבו במזמורי דוד המלך, והוא ביקש מה' שיזמן לו זיווג הגון לבנו תוך שלושים יום. אני עמדתי והתחננתי על זיווג הגון לבתי היקרה, ושנינו לחשנו את משאלותינו לפני הקב"ה מבלי שנדע איש על משאלתו של רעהו. בהמשך התברר לנו שממש באותו זמן התנוצץ רעיון במוחו של שדכן.

כוכור, המקום שלידי במטוס היה ריק, ומשום מה, בחזרה, החליט האישי שהתפלל ליצדי לשבת לידי. גם הבחור שלו היה עימו, ואנחנו מצאנו אוזן קשבת זה אצל זה. הוא סיפר לי על בנו ועל מה שהוא מחפש עבורו, ואני סיפרתי על בתי ומה שאני מחפש עבורה. לא ניסינו לשדך בינינו, כי יש הבדלים בסגנון בין המשפחות. רק שוחחנו כידידים.

למחרת התקשר ידידי לטיסה לשדכן שכבר הציע רעיון אחר והתחיל לקדם אותו. הוא שאל אותנו אם יסכים לשדך בינינו. "בדיוק אתמול חשבתי על הרעיון הזה", הוא סיפר, "אבל חשבתי שלא תרצו".

"אם היית מציע לי אתמול את הרעיון, לא הייתי מסכים, אבל ישבתי ודברתי עם אבי הבת כמה שעות במשך טיסה שלימה, וראיתי שיש בהחלט על מה לדבר".

שיחה דומה התקיימה גם ביני לבין השדכן. הוא היה קצת נבוך כשהציע לי את השידוך, "אני לא בטוח שזה מתאים לך", הוא אמר, אבל הרגעתי אותו, "בחור כזה בדיוק אני מחפשת. ראיתי אותו כשחזרנו מקרעסטיר ודברתי עם אבא שלי".

השידוך הזה לא יכול היה לצאת לפועל אם לא הנסיעה המשותפת. אם השדכן היה אומר לי את השם יום קודם לכן, לא היה על מה לדבר. אבל כשרבי ישעי' מקרעסטיר זי"ע מעורב בשידוך, זה אחרת.

שלושה שבועות אחר כך סגרנו ווארט בסיעתא דשמיא, ממש כמו שמחותני ביקש - תוך שלושים יום.

(ראיון עם בעל המעשה שלי"א - אידיש ראיון 4, עברית ראיון 7, ניתן לשמוע בשלוחה 5/6 לאחר בחירת השפה)

צמחה הישועה, והפעם כדי להודות. ואת מי הוא פוגש שם? את השומר הנאמן שמרשה להיכנס רק לפי התור. ר' שמואל ניגש אליו בשמחה, ואומר לו: "זוכר אותי? אתה ודאי זוכר מה שהיה במקום הזה לפני כשלושה שבועות, קולות המריבה - והפיסו הנהדר שקידש את השם ברבים. מזל טוב! הבחור שברכת התארסו!" השומר כל כך התרגש: "בטח שאני זוכר, ואני רואה שכל הברכות התקיימו! גם אני התארסתי השבוע!" מזל טוב! מזל טוב!!!

(מתוך שיעור 194 בשער הבטחון)

הבקשה נשלחה לכתובת הנכונה

בחודש אלול האחרון הגעתי למצב כספי קשה מאד. הכל ריק. הארגון ריק, הארונות ריקים, חשבון הבנק מרוקן, והמצב עגום ביותר. אין לי שום מושג איך אני גומר את החודש, ועוד יותר - איך אני מקדם את החגים הבאים עלינו לטובה. רק מלחשוב על ההוצאות הגדולות המצפות לנו נהיה לי שחור בעיניים. מאין יבוא עזרי?

התשובה פשוטה: עזרי מעם השם. באותו יום היה לי תור לרופא בירושלים, מרחק של שעה נסיעה מביתי. הצטיידתי בספר תהלים, וכל הדרך אמרתי פרק אחרי פרק בבקשה ובתחינה לבורא העולם, כל יכול, אשר לו הכסף והזהב והוא אשר נתן לנו את החגים והמועדים, שישלח ישועה ויפתח את אוצרו הטוב. אמרתי תהלים בדמעות, בקריאה נואשת ממש, ובהרגשה חזקה שרק הוא יכול להושיע. גם במרפאה, בתור לרופא המשכתי בפרקי התהלים. הם הביאו מרגוע לנפשי וחזקו אותי בבטחון כי הישועה בוא תבוא.

הנסיון הקשה חיכה לי דווקא בערב. אחד מידידי, עשיר גדול, חיתן את בנו. הלכתי לחתונה, וכאן מצאתי את עצמי בין שועי ארץ, גבירים אדירים שבשבילם אלפיים שקל הם ממש כלום, ובשבילי סכום כזה יכול להוות הצלה של ממש. חשבתי לעצמי, הרי יש לי הזדמנות להביע את מצוקתי בפני כמה מהגבירים פה, ולקבל מהם נדבה הראויה להתכבד. את המחשבה הזאת שאיממה לקנות שביטה בלבי מיהרתי לסלק מיד. לצערי, כבר ניסיתי פעם לעורר רחמיהם של בני אדם. זו אשליה לחשוב שהם יכולים להעניק לך דבר מה. שוא תשועת אדם! חברי קרא לי לשבת לידי, וסביב השולחן ישבו גבירים שלא היה מזיק להם לאוורר קצת את הכיס. שוב חשבתי, הן נמצאים פה לידי אנשים שכסף לא נחשב אצלם. למה לא לנסות? ושוב אמרתי לעצמי, אל תבטחו בנדיבים. הקב"ה גדול, ואם ירצה הוא יתן לי בלי שאתערב.

באותו שולחן ישב חבר מימי הישיבה. עשרים שנה חלפו מאז ישבנו יחד לספסל הלימודים. והוא התרחק מעט, כבר לא נראה ממש כבן ישיבה. הוא שמח לפגוש אותי, חבר מן העבר, ושאל "מה אתה עושה בחיים?" "יושב ולומד", אמרתי לו, "עושה שטייגן במיר".

"אתה מאמין בזה?" הוא שאל.

"אתה לא מאמין בזה?" החזרתי לו, "וכי יש תכלית אחרת? וכי יש משהו אחר בעולם? מה יש לעשות כאן אם לא זה?" בפשטות אמרתי זאת, מכל הלב. נכון שקשה לי, נכון שאני מתמודד בענייני פרנסה, אבל עמוק בפנים אני מהמאושרים בתבל! אשיריי שממת חלקי בין יושבי בית המדרש. זה ברור לי מעבר לכל ספק, ושום קושי בעולם לא יעיב על האמת הפשוטה הזאת.

הוא הביט בי בתדהמה. עד עתה הוא לא חשב שהוא מפסיד משהו. דבריי שיצאו מהלב לחלו לתוכו. אחרי הריקודים הוא ניגש אלי ואמר לי, "אני רוצה לקחת חלק בלימוד התורה שלך. האם תסכים לעשות אתי הסכם יששכר וזבולון?"

"כן", עניתי.

"אתן לך כל חודש אלפיים שקלים. מקובל עליך?"

"מקובל!"

הקב"ה שלח אותנו ברגע הנכון להוציאני ממצוקתי, וכל זה בלי שאומר מילה אחת, רק בזכות הבטחון והתפילה. הודו לה' כי טוב!

ההסכם עבד יפה במשך כמה חודשים. בחודשיים האחרונים התמיכה שלו לא הגיעה. נזקקתי מאד לכסף, אך לא פניתי אליו. כי גם הפעם, בחמלת ה' עלי, זכרתי שלא לבטוח בנדיבים. יתכן שקצת יותר מדי סמכתי על ההסכם, ולכן קבלתי תזכורת לבקש מה' את פרנסתי. פתחתי ספר תהלים ואמרתי כמה פרקים בהשתפכות הנפש. אחרי כמה דקות אני מקבל טלפון מהנדיב. הוא מתנצל על העיכוב בתמיכה, והוא כבר מכניס לי ארבעת אלפים שקלים על החודשיים האחרונים. שוב זכיתי לקבל חיזוק. חזקו ויאמץ לבבכם, כל המייחלים להשם.

(יום שלישי פרשת וקהל פקודי תשפ"א, בוקר, סיפור 1 / סיפור מס' 18382)

